

която обясняваше исчезването на двамата ловци, бѣше намѣрила почва и отстранила всѣко подозрѣние. Кой го пробуди сега у бездѣятелния началникъ на полицията? Непрѣмѣнно, едно прѣдателство. Отъ кого — неугаждаше още. Отъ Мунча да бѣше — ако наистина Мунчо знаеше работата — той не вѣрваше: той знаеше какъ идиотътъ обожаваше Огнянова; мигаръ несъзнателно да го е издалъ! но прѣдателство имаше. И то трѣбаше да има ужасни послѣдствия за Огнянова.

Петнайсетътъ минути, които трѣбатъ до града, той ги зе за четири. Конятъ бѣше цѣлъ въ пѣна. Той го остави, пактоъмъ, у брата си, и пѣшъ отиде до Огняновото жилище.

— Тукъ ли е Бойчо? попита тревожно.

— Излѣзе. Току прѣди васъ дойдохъ зашпета и го дирихъ изъ сичкитѣ дупки. Какво му искатъ, поразеницитѣ? Гаче челѣкъ е убитъ! отговори разсърденъ стопанинътъ.

— Кждѣ отиде?

— Незнамъ.

— Лошо, но има надѣжда още, каза си игуменътъ и тичишката се опхти къмъ доктора Соколова. Той знаеше Огнянова за не особенно усърденъ черковникъ, та нито помисли да го дири въ черква. Като минъ край Ганковото кафене, надникнъ, но го не видѣ тамъ. — Отъ Соколова можъ да узнаѣ дѣе, ако не е вече въ затвора, продума си Натанаилъ, като се втурнъ въ двора му.

— Кой има тука, бабо?

— Нѣма никого, светиня ви, отговори кхщната бабичка, и хвърли метлата да дойде да се поклони и цалува ржка на духовника.

— Дѣе доктора? питаше той гнѣвно.

— Не знаѣ, отче духовниче, отговори жената, като се заекваше и гледаше смутено прѣдъ себе си.